

Bestemmelse kunde blive farlig overfor Organisationer, der „besluttede“ at standse Arbejdet. Jeg skal dog minde det ærede Medlem om, at vi bevæge os paa Kontraktforholdets Omraade, og jeg kan ikke tænke mig, at en Organisation skulde kunne tage Bestemmelse om at standse Arbejdet. De paagældende Arbejdere maa opfylde de Kontrakter, de have lovet at opfylde, og her i denne Paragraf er der jo Tale om et retstridigt Brud paa den Kontrakt, som Arbejdsgiverne og Arbejderne ere blevne enige om at fastsætte for Arbejdsvilkaarene. Det er en selvfølgelig Sag, at hvis Arbejdsgiveren ikke opfylder Kontraktens Bestemmelser, kunne Arbejderne paa deres Side blive frit stillede og omvendt.

Det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) stillede sig i det hele ogsaa velvillig til Forslaget. Det ærede Medlem havde en særlig Indvending at gøre mod § 8. Jeg vil dog minde det ærede Medlem om, at de paagældende Landbrugsorganisationer, der have haft Lovforslaget til Gennemsyn, have ment at kunne slutte sig til den foreliggende Affattelse, og det er i og for sig ogsaa naturligt, at man kræver, at de Arbejdsgivere, der benytte denne fremmede Arbejdskraft, ogsaa i ret vid Udstrækning sikre det offentlige imod at faa Udgifter i den Henseende. Jeg vil ogsaa i denne Forbindelse fremhæve, at Lovforslaget jo letter en eventuel Adgang for de fremmede Arbejdere til Sygekasserne, men navnlig tillige til, at det vilde være naturligt at etablere en Sygeforsikring paa dette Omraade, og det vil da sikkert vise sig, at de Byrder, der her vilde blive paalagte Arbejdsgiverne, ikke vilde være af en saa væsentlig Betydning, at det i for høj Grad kan komme til at genere. Jeg vil i det hele ogsaa mene, at de Krav, der kan stilles til Arbejdsgiverne, ikke ere væsentlig strengere end de Krav, der stilles til dem overfor det danske Tyende. Overfor dette skulde de give Løn, indtil Tyendeforholdet efter Opsigelse ophører, dog ikke for et længere Tidsrum end til første almindelige Fardag, som indtræffer over 3 Maaneder, efter at Lægebehandlingen er begyndt, og i intet Tilfælde udover et Tidsrum af 6 Maaneder, men dernæst Kost og Logis saa vidt og saa længe, Tyendet bliver i Husbondens Tjeneste, dog ikke ud over 8 Uger. Saaledes er Forholdet overfor det danske Tyende. Men her i Forslaget er der Tale om Læge og Medicin samt Sygehusudgifter, dog ikke ud over et Tidsrum af 6 Maaneder. Der-

imod er der ikke Tale om Arbejdsløn, Kostpenge etc. til de fremmede Arbejdere. Det bortfalder, naar vedkommende ikke er i Stand til at opfylde Kontrakten ved at udføre det Arbejde, som han har paataget sig. Det forekommer mig dog ikke, at der, naar der bliver etableret en forstandig ordnet Sygeforsikring, vil blive Tale om en væsentlig Forskel paa dette Omraade.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) var vel nok den af de ærede Talere, der havde de fleste Indvendinger. Det ærede Medlem mente, det ikke var heldigt at oprette „Embeder“, som det ærede Medlem sagde, som Tilsynsmænd, men noget saadant er her jo ikke Tale om. Her er Tale om, at det vil være naturligt og heldigt, at Staten har Tilsyn med disse Forhold, men det er ikke Tanken at oprette noget egentligt Embede i saa Henseende. Dette Tilsyn vil kunne overdrages som et Hverv til en eller flere Mænd, der findes egnede dertil; videre gaar dette Forslag ikke, og saa vil det senere vise sig, om det bliver fornødent at oprette et saadant Embede. Jeg tror, det er heldigt, ja nødvendigt, at Ministeriet har et Tilsyn med disse Forhold, og at dette ogsaa vil fremme Ensartetheden i Bedømmelsen af de mange forskellige Forhold. Det ærede Medlem var inde paa, at man kunde overdrage Tilsynet til den katolske Gejstlighed, men det forekommer mig dog at ville være meget urigtigt. Man kan have en værdifuld Støtte af denne i mange Henseender, men Statens Tilsyn maa udøves fra Statens egen Side, og det vilde være urigtigt, at man lod fremmede optræde paa Statens Vegne overfor de danske Arbejdsgivere. Det ærede Medlem talte dernæst om forskellige Indvendinger, som han havde med Hensyn til §§ 13, 14, 15 og 16. Saa vidt jeg hørte, forekommer det mig dog, at de ikke vare af nogen meget praktisk Karakter. Overfor disse forskellige Indvendinger vil jeg gøre gældende, at der her er Tale om en Beskyttelseslov for disse Arbejdere, og det er da naturligt, at det ogsaa maa give sig Udtryk i de enkelte Bestemmelser i Paragrafferne. Særlig var der en Bestemmelse, som det ærede Medlem syntes var for ensidig. Det var Bestemmelsen om, at man kunde sikre sig, at Arbejderne virkelig fik deres Penge, men dels er denne Bestemmelse af human Karakter overfor Arbejdere, som ere fremmede for Forholdene, og som ikke have Slægt eller paarørende eller nogen